

Sisäinen ylösnousemus ja hyveet

Valon lisääntyessä alkaa matka kohden uutta elämää, kasvukautta ja kesää. Pakkanenkaan ei haittaa, koska aistimme jo varman lupauksen valon lisääntymisestä. Tämä on jokaisen kevään tunnelma, joka kuuluu elämän ja kaiken olevaisen kiertoon. Ylösnousemuksen tunne tulee uudelleen ja uudelleen, muodossa jos toisessa. Ihmisyksilöinä ja gnostilaisina koemme sen myös henkilökohtaisesti. Ylösnousemuksen tunne on sekä fyysisesti että henkisesti koettavissa oleva olotila. Pimeänäkin aikana ja synkimmissäkin elämänvaiheissa on sisäinen varmuus ja tieto siitä, että valon voima on voittoisampi.

Materiaalisessa maailmassa kaikki kulkee ikuisten ja oikeiden lakien mukaan, meidän ihmisten on omassa henkisessä ylösnousussamme tarvitaan omia valintoja ja ymmärrystä. Voidaksemme kokea ylösnousemuksen valon lapsiksi, on tehtävä valinta. On seurattava rakkauden lakia, kaiken perustana olevaa hyvettä. Ellemme näin tee, jää sisäinen ylösnousemuksemme vajavaiseksi – tai kokonaan tapahtumatta.

Tietysti tällaisessa kaaottisessa ja monen murheen maailmassa voimme ajatella – ja moni ajatteleekin – että miksi pohtia sisäisiä ylösnousemuksia ja rakkauden lakeja? Mitäpä se auttaa, kun kuitenkin mieli palaa nautiskeluun? Miksi kieltäytyä elämän antimista niin kauan, kun niitä tarjolla on ja ne edes vähän lohtua suovat? Miksi leikkiä pyhimystä, kun kuitenkin joku muu on heti kärkeä tilaisuutta etsiä hyötyä ja hyvää muiden kustannuksella omalle itselleen? Eikö ole parempi elää reipasta elämää ennen kuin keho alkaa rapistua? Yhtä kaikki, sillä kaikki me kuitenkin lopulta kuolemme, eikö niin?

Monelle tämä on, jos ei nyt elämän filosofia, niin elämäntapa. Ei ihmisiä voi oikein tuomitakaan, sillä riittävän monen näin toimiessa siitä tulee yleinen elämäntapa. Sanotaankin, että sellainen maailma on. Maailma on murheen laakso, maailma on paha ja julma. Maailma on pimeä paikka.

Niin on. Siksi onkin sisäisen äänen ja omantunnon kuuleminen tärkeää. Kumman me haluamme valita, pimeyden vai valon osan? Seuraammeko siis rakkauden lakia vai jätämme sen? Haluammeko sisäisillä hyveilläämme ja toisiamme sekä yleensä luomakuntaa kunnioittamalla lisätä valoa, vai annammeko vain mennä?

Inhimillistä on ajatella, että yksinään voimme kovin vähän. Taistelu pimeyden voimaa vastaan vaikuttaa suorastaan mielettömältä. Fyysisesti pimeyden voima perustuu kuitenkin siihen, että sen vallitessa emme näe toisiamme. Henkisesti sen voima perustuu siihen, että emme tunnista toisiamme.

Suuressakin pimeässä tilassa yksi kynttilä tuo jo niin paljon valoa, että kykenemme liikkumaan ja tunnistamaan toisiamme. Henkisen pimeyden vallitessa jaksamme etsiä toisia valon lapsia, kun jo yhdenkin löydämme. Pimeys on kylläkin vallitseva olotila, mutta se väistyy aina, kun valo vähä

vähältä lisääntyy. Päivänkin valoisuus kasvaa minuutti kerrallaan. Ja vaikka pimeys taas lisääntyy, me tiedämme, ettei valo iäksi katoa, se vain aika ajoin vähenee.

Gnostilaisena uskomme, että vaikka ajallamme vaivumme pimeyteen, kuoleman tilaan, meille suodaan taas kerran hyveidemme ja rakkauden lain mukaan tilaisuus nousta uudelleen. Kun aikanaan olemme oppineet riittävästi rakkauden laista ja tuoneet riittävästi valoa pimeyttä torjumaan, saamme varmasti kokea sellaisen ylösnousemuksen, jossa pimeys on kokonaan väistynyt.